

[Anders Andersen.]

tion, der bagefter kastes på udenlandske markeder, men med store subsidier fra fællesmarkedspuljen.

Se, de to sidste markedsforordninger blev sat i kraft for nu godt og vel 1 år siden, og kun, skal vi sige den stærke forbrugsudvidelse, der har fundet sted for kødsektorens vedkommende, har været medvirkende til, at vi ikke allerede på nuværende tidspunkt har haft permanente afgifter på dette område. Vi håber naturligvis, vi bliver fri for dem også i den kommende tid. Vi kan konstatere, at medens man på et vist tidspunkt havde en væsentlig nedgang i kødforbruget, er der sket et omslag i fællesmarkedet. Nu er der et stigende kødforbrug, og vi håber, at dette stigende kødforbrug kan opveje disse ulemper; men jeg tror alligevel at måtte understrege, at vi på dette område bevæger os lige på randen af — jeg vil ikke sige en katastrofe, men en vanskelig problemstilling.

Jeg ved ikke, hvad man fra den danske regerings side har tænkt sig fremover. Jeg tror at kunne understrege, at disse forhandlinger, som man fører, ikke vil kunne give tilfredsstillende resultater; det tror jeg udenrigsministeren vil kunne være enig med mig i, og derfor er spørgsmålet, om ikke tidspunktet snart er inde til — efter min opfattelse har det jo været inde længe, men altså, om det ikke også efter regeringens opfattelse snart er inde dertil — at man følger den beslutning, der blev vedtaget her i folketinget om at søge nye veje i markedspolitikken.

Jeg har en fornemmelse af, at større og større dele af det danske erhvervsliv er ved at få den samme opfattelse. Jeg har en fornemmelse deraf, og derfor skulle man jo nødig fra dansk side føre en kortsigtet politik, der, når man på et eller andet tidspunkt alligevel når frem til en samlet markedspolitik, har skabt vanskeligheder, som vi kunne have været foruden, og har bragt os i en dårligere position, end vi ellers ville have stået i. Jeg har for øvrigt den opfattelse, at den styrkelse af EFTA, som udenrigsministeren taler om, snarere forhindrer en hurtig sammenslutning af de to markedsområder end fremmer den.

Jeg opfordrer udenrigsministeren til at være mere positiv i sin markedspolitik og

udnytte noget af al den energi, vi ved han har, til at løse dette spørgsmål, men løse det set ud fra en dansk hensyntagen. Det tror jeg vil tjene det danske samfund bedst.

Aksel Larsen: Det er særdeles sjældent, vi i det danske folketing har lejlighed til at diskutere udenrigspolitik. Jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, at behandlingen af vandløbsforholdene i Jylland eller bygningen af københavnske tunnelbaner optager adskilligt mere af folketingets tid end hele Danmarks udenrigspolitik.

Vi har hele efteråret gået og ventet på at få en udenrigspolitisk debat. Den er bestandig blevet udsat; nu har vi fået den i januar i en situation, hvor jeg i øvrigt formoder at befolkningens interesse er vendt imod noget helt andet. Vi har fået den sent, og så skal man gennemgå hele spektret, hele jordkloden, alt sammen skal ind i én eneste debat som en stor, sammenkogt ret, og resultatet bliver naturligvis derefter.

Jeg tror, man efter at have hørt det ærede medlem hr. Anders Andersens tale vil give mig ret i, at det naturligvis havde været rigtigt, om spørgsmålet om markeder, og hvad dertil hører, havde været underkastet en debat for sig selv med mulighed for, at der eventuelt kunne træffes konkrete beslutninger eller trækkes konkrete retningslinjer op. Ligeledes er det naturligvis sådan, at spørgsmålene om De Forenede Nationer, Vietnam, Sydafrika og lignende problemer burde udgøre en debat for sig, som ikke skulle blandes sammen med spørgsmålet om forholdene i Tyskland eller ved den dansk-tyske grænse, og det nordiske samarbejde burde vel ligeledes have en debat for sig. Hvad angår det nordiske samarbejde, får vi måske lejlighed til at debattere det ved behandlingen af beretningen fra Nordisk Råd. Jeg har altså med dette villet understrege, at det er utilfredsstillende, at folketinget behandler udenrigspolitik på den måde; det er et ansvar, folketinget må bære, det kan ikke være regeringens ansvar, for folketinget kan naturligvis selv bestemme, at det vil behandle disse problemer, men jeg beklager meget, at der har været for lidt interesse i folketingets partier for at få en ændring i dets traditioner.

Udenrigsministerens beretning var vel